

Ahoj lidi,

zve me vás na letošní Stříbrnou Harfu do Krčského lesa. Sejdeme se ve středu 14. 12. na stanici metra C Roztyly, v 18.00 vyrážíme. Přijďte včas, těžko byste nás v lese hledali.

Pokud se vyskytne problém, zavolejte na číslo **603 940 439**.

Nedopusťte, aby někdo pod stromečkem marně čekal na dáreček. **Pokud vůbec nemůžete přijít, pošlete dárek po někom jiném, anebo mi včas brkněte, ať jeden dárek ještě dokoupím.**

Vezměte si obvyklou výbavu: teplé oblečení, boty do lesa; ozdoby, svíčky se stojánky, prskavky, sirky, lampiony, zpěvníky a baterky, a kdo vládne hudebním nástrojem – nezapomeňte ho doma. Hlavně nezapomeňte dobrou náladu!

Kupte dáreček, jaký byste sami rádi dostali, nemá to být recese. Jméno obdarovaného vám

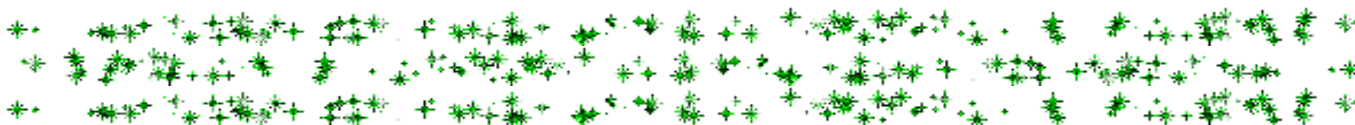
začátkem prosince pošlu mailem nebo zavolám. Dárek označte čitelnou jmenovkou, která nevypadne a neztratí se někde v mechu, prosím.

Hospody se v posledních letech ukázaly vůči hraní a zpěvu jako macešské, takže letos to uděláme jinak – půjdeme do školy Orange Factory na Jižním Městě, kam nás laskavě zve Andrea Čapková. Láhev oblíbeného nápoje + skleničku + malé pohoštění pro kamarády s sebou!

Že jste si přečetli pozvánku (a přijdete), prosím, potvrďte na adresu alexandra.havrankova@seznam.cz anebo na mobil 603 940 439, ať máme jistotu.

Ještě příkládám kultovní povídku, moc vás zdravíme a těšíme se na vás,

Saša a Petr

Harfa ve sněhu

Před několika dny jsem skládal dopis pro Ježíška. Snad to bylo pro dědu Mráze, nevím, chlapečkovi to bylo jedno. Chlapečkovi nezáleželo na adresátu, ale lpěl na objednávce. Dopis měl ryze obchodní charakter. Objednával jsem (až do domu) housličky a bubínek, autobus, Kašpárka a také oponu. Jako protihodnotu jsem nabízel jménem svého klienta čisté uši, to, že budu celý rok hodný, a to je dlouhá doba, a že budu každý večer pít rybí tuk. Sepsal jsem ten dopis a vzpomněl jsem si na všechna svá vánoční přání, co jsem jich kdy měl, a bylo mi smutno. Žil jsem tenkrát na světě asi tři roky a k Vánocům jsem si přál harfu. Zajímavé na tom přání bylo, že jsem nechtěl harfu proto, abych na ni drnkal a prozpěvoval při ní jako král David, ale aby harfa spinkala. Slýchal jsem tenkrát jednu koledu a v té koledě se zpívalo.

„Labuti má i loutno má, slavíčku můj,
dřímej, má harfo líbezná, synáčku můj.“

Místo harfy jsem dostal boty. Vlastně botičky. Potom mě bylo také jednou šest let, padal sníh, a já toužil po zlaté hasičské přilbě. Dostal jsem rukávník. V osmi letech se stává z dítěte muž a já jsem zoufale potřeboval kulomet. Dostal jsem bačkory. Jako desetiletému mi pod stromeček nadělili místo sebraných spisů Karla Maye pohádky Karla Jaromíra Erbena. Mám je dodnes. Ponejprv jsem je přečetl, když jsem se vrátil z vojenské prezenční služby. Ve dvanácti jsem si žádal nejkrásnější ženu na světě. Věděl jsem, kde bydlí. Oni to nevěděli a nadělili mi pruhované pyžamo. Od té doby se změnilo všechno, i stromy, i oblaka, kosi. Zmoudřel jsem, nebo snad zhoupl, začínal jsem si přát věci skromnější a celkem jsem nebyval zklamán. Mám kdesi ve stole cigaretové pouzdro, mám tučet kravaty, jedny dlouhé spodky, které jsem nikdy neměl na sobě, dokonce vlastním i jednu levou rukavici. Avšak od osudných Vánoc, kdy moje sny začaly být rozumné natolik, že začaly být uskutečňovány, ztratily pro mne Vánoce kouzlo. Proto, když jsem nedávno skládal chlapečkovi obchodní vánoční dopis, vyrostl v mé duši stesk, rovný jako cypřiš.

Harfu si přeju, nadělte mi letos pod stromeček harfu. Nejlépe zlatou, struny mohou být stříbrné. Dlužíte mi harfu. Takovou, co by spala.